

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 3 grudnia 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w sprawie z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w Ł. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w R. o zapłatę umorzył postępowanie w zakresie kwoty 3.400,49 złotych i odsetek ustawowych od tej kwoty od dnia 30 maja 2014 roku do dnia zapłaty (punkt 1), a w pozostałym zakresie oddalił powództwo (punkt 2).

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach, że pozwany Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Wojewódzki Szpital (...) w R. w ramach prowadzonej działalności zawarł z (...) Spółką Akcyjną w S. umowy na dostawy lub usługi. W wykonaniu tej umowy dostawca, wystawił w czerwcu 2013 r. szereg faktur VAT. W dniu 29 czerwca 2012 r. spółka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w S. zawarła z powodem umowę o współpracy w zakresie zarządzania płynnością. Na mocy tej umowy powód poręczył istniejące i niewymagalne, jak również przyszłe zobowiązania Zakładów wymienionych w załączniku nr 1 do umowy – obejmującym m.in. pozwany zakład, przy czym poręczenie obejmowało zobowiązania pozwanego z tytułu należności głównej i odsetek do kwoty 22.495.000,00 zł. Dostawca zobowiązał się do poinformowania listem poleconym Zakład o udzielonym przez Spółkę poręczeniu, w terminie 10 dni od daty wystawienia pierwszej faktury VAT zakładowi.

Dostawca zobowiązał się do przekazywania powodowi zestawienia faktur VAT wystawionych w danym miesiącu kalendarzowym. Terminem wymagalności zobowiązań zakładu jest termin wskazany na fakturze. W przypadku, gdyby Szpital nie uregulował zobowiązań względem dostawcy, strony tej umowy ustaliły, że dostawca zawiadomi powoda o powyższym. Za datę zawiadomienia strony ustaliły: dla faktur, których termin wymagalności upłynął między 1-15 dniem miesiąca – 15 dzień miesiąca. Dla faktur, których termin wymagalności upłynął między 16-31 dniem miesiąca - ostatni dzień miesiąca. Powód zobowiązał się dokonać zapłaty poręczonego zobowiązania na rzecz dostawcy w terminie 45 dni od dnia otrzymania zawiadomienia. Strony ustaliły, że w zakresie spłaconego zobowiązania powód stawał się wierzycielem Zakładu (Szpitala) z prawem naliczania dalszych odsetek

Treść § 5 ustęp 3 umowy o zarządzanie płynnością brzmi: „W przypadku zapłaty przez Zakład całości lub części poręczonego zobowiązania dokonanej po zapłacie Spółki, dostawca w terminie 30 dni od otrzymania zapłaty zwróci Spółce kwoty objęte poręczeniem i spłacone w tym zakresie przez Zakład”

W ramach tej umowy powód poręczył zobowiązania pozwanego wynikające z wymienionych faktur VAT o numerach: (...) z dnia 13 czerwca 2013 r., (...) z dnia 13 czerwca 2013 r., (...) z dnia 11 czerwca 2013 r., (...) 2013 r. z dnia 7 czerwca 2013 r., (...) z dnia 7 czerwca 2013 r., (...) z dnia 7 czerwca 2013 r., (...) z dnia 6 czerwca 2013 r., (...) z dnia 5 czerwca 2013 r., (...) z dnia 4 czerwca 2013 r., (...) z dnia 4 czerwca 2013 r., (...) z dnia 3 czerwca 2013 r., wystawionych przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S..

Pozwany nie uregulował należności, dlatego powód spłacił za pozwanego należności wynikające z tych faktur wystawionych przez spółkę (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w S. stosownie do otrzymywanych zawiadomień. O powyższym fakcie powód poinformował pozwanego. Pismem z dnia 3 kwietnia 2014 r. powód wezwał pozwanego do zapłaty łącznie kwoty 105.432,27 zł m.in. tytułem należności głównej i odsetek zaś w ww. faktur VAT do zapłaty kwoty 3.400,49 zł.

Powód jest podmiotem profesjonalnie zajmującym się obrotem wierzytelnościami i pozasądową windykacją wierzytelności, a także podmiotem, którego przedmiotem działalności jest m.in. pośrednictwo pieniężne, udzielanie kredytów, a także badanie rynku finansowego.

Stan faktyczny sprawy niniejszej był bezsporny. Spór występujący w sprawie ma charakter prawny i dotyczył dopuszczalności poręczenia przez (...) Spółkę Akcyjną z siedzibą w Ł. za długi pozwanego Szpitala.

W rozważaniach prawnych, Sąd Rejonowy w pierwszej kolejności uzasadnił umorzenie postępowania w zakresie kwoty 3.400,49 złotych i odsetek ustawowych od tej kwoty od dnia 30 maja 2014 roku do dnia zapłaty. Wskazał, iż pełnomocnik powoda w odpowiedzi na sprzeciw wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda: kwoty 332,75 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 maja 2014 roku do dnia zapłaty, zasądzenie odsetek ustawowych liczonych od kwoty 3.733,24 złotych za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia 29 maja 2014 r., a w pozostałym zakresie cofnął powództwo bez zrzeczenia się roszczenia w stosunku do pozwanego Szpitala. W tej sytuacji, na podstawie art. 355 § 1 k.p.c., Sąd postanowił jak w punkcie 1 sentencji.

W pozostałym zakresie, w oparciu o dokonane ustalenia, Sąd Rejonowy zważył, iż powództwo podlega oddaleniu. W ocenie Sądu I instancji w niniejszej sprawie winien znaleźć zastosowanie art. 54 ust. 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej, zgodnie z którym czynność prawna mająca na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego zakładu opieki zdrowotnej mogła nastąpić po wyrażeniu zgody przez podmiot tworzący. W ustępie 6 tego przepisu przewidziano nieważność czynności prawnej dokonanej z naruszeniem ust. 5. Sąd a quo argumentował, iż art. 54 ust. 5 ustawy obejmuje swą treścią nie tylko czynności prawne z udziałem szpitali, ale również i te czynności, które opisany skutek wobec szpitali mają wywołać. Ponieważ podmiot tworzący pozwany Zakład nie wyraził zgody na zawarcie umowy z dnia 29 czerwca 2012 roku jest ona nieważna.

Sąd Rejonowy wskazał również, iż powód zawarł z wierzycielem pozwanego umowę poręczenia jedynie dla pozorów, w rzeczywistości zaś strony zawarły umowę przelewu wierzytelności. Zatem w ocenie Sądu I instancji w niniejszej sprawie mamy do czynienia z nieważnością pozornej umowy poręczenia (art. 83 §1 k.c.), do tego zawartej w celu obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c.), a także z nieważnością czynności ukrytej polegającej na zmianie wierzyciela wskutek przelewu wierzytelności (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 54 ust. 6 ustawy o działalności leczniczej).

Niezależnie od powyższego Sąd a quo podniósł także, iż zawarcie umowy poręczenia było działaniem sprzecznym z zasadami współżycia społecznego, a więc nieważnym na podstawie art. 58 § 2 k.c.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia wywiódł powód, zaskarżając je w całości. Skarżący zarzucił naruszenie:

1. art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 53 ust 6 i 7 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej oraz art. 54 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej, poprzez zastosowanie wskazanych przepisów w sytuacji gdy zawarte przez stronę powodową umowy, nie stanowią czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela, o której mowa w art. 54 ust. 5 w/w ustawy i jako takie dla swej ważności nie wymagały uzyskania przez stronę tejsze czynności zgody organu założycielskiego;
2. art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 83 § 1 k.c. poprzez zastosowanie wskazanych przepisów pomimo, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy nie pozwalał na przyjęcie, iż umowa poręczenia zawarta przez stronę powodową z (...) S.A. została zawarta dla pozorów;
3. art. 58 § 2 k.c. w zw. z art. 5 k.c. poprzez ich zastosowanie w konsekwencji wadliwego przyjęcia, iż zawarcie przez stronę powodową z (...) S.A. umowy poręczenia jest sprzeczne z zasadami współżycia społecznego tj. zasadą lojalności i rzetelności, w sytuacji gdy zawarcie umowy poręczenia jak również subrogacja nie wpływają na zmianę wysokości nominalnej wierzytelności jak również stan zabezpieczeń wierzytelności i tym samym nie pogarszają sytuacji dłużnika;
4. art. 63 § 1 k.c. poprzez jego zastosowanie, mimo iż brak zgody zamawiającego na zawarcie umowy poręczenia nie powoduje stanu bezskuteczności zawieszony w rozumieniu ww. przepisu;
5. art. 452 k.c. poprzez jego niezastosowanie w konsekwencji błędnej oceny prawnej umowy poręczenia i przyjęciu, że pozwany dokonując zapłaty na rzecz (...) S.A. czynił to na rzecz podmiotu uprawnionego do odbioru świadczenia;
6. art. 405 k.c. poprzez jego niezastosowanie w sytuacji gdy stan faktyczny niniejszej sprawy wypełniał hipotezę i dyspozycję ww. normy prawnej oraz obligował Sąd I instancji do zasądzenia dochodzonego roszczenia z tytułu

bezpodstawnego wzbogacenia, który to przepis stanowił alternatywną podstawę prawną do zasądzenia dochodzonej pozewem kwoty pieniężnej;

7. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez pobieżną i sprzeczną z zasadami logicznego rozumowania ocenę materiału dowodowego oraz art. 328 § 2 k.p.c. poprzez niewykazanie podstawy faktycznej rozstrzygnięcia oraz przyczyn oddalenia powództwa.

W konkluzji apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na jego rzecz kwoty 332,75 złotych wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 maja 2014 r. do dnia zapłaty oraz odsetek ustawowych liczonych od kwoty 3.733,24 zł za okres od dnia wytoczenia powództwa do dnia 29 maja 2014 r. oraz zasądzenie kosztów procesu za I i II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda nie jest zasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Zaskarżone orzeczenie zostało wydane w wyniku prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie bezbłędnie zastosowanych przepisów prawa materialnego.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że skarżący w żaden sposób nie wykazał, że ocena zebranego w sprawie materiału dowodowego została dokonana z naruszeniem art. 233 § 1 k.p.c., co w tym zakresie nadaje apelacji polemiczny charakter. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. W razie tylko pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie tej swobody oceny dowodów. Tego rodzaju uchybień nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu I instancji.

Równie bezzasadny i lakoniczny jest zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 328 § 2 k.p.c. Pisemne motywy zaskarżonego orzeczenia przedłożone przez Sąd Rejonowy spełniają należycie funkcję przypisaną przez ustawę temu dokumentowi sprawozdawczemu, umożliwiając odtworzenie rozumowania sądu orzekającego, które znalazło wyraz w sentencji zapadłego orzeczenia. Powyższe pozwala na dokonanie kontroli instancyjnej zaskarżonego wyroku.

W dalszej kolejności, za nietrafny należało uznać zarzut naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 54 ust. 5 i 6 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 roku o działalności leczniczej, poprzez jego zastosowanie i przyjęcie, iż umowa z dnia 29 czerwca 2012 roku zawarta między powodem a (...) Spółka Akcyjna jest czynnością prawną mającą na celu zmianę wierzyciela. Wskazany art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej (dalej: ustawy) był przedmiotem wykładni w orzecznictwie Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 6 czerwca 2014 roku (sygn. akt I CSK 428/13) Sąd Najwyższy wyjaśnił, iż na gruncie obowiązującej ustawy o działalności leczniczej istnieją podstawy do uznania za nieważną umowy poręczenia obejmującej należności kontrahentów wobec Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej (dalej: s.p.z.o.z.). Sąd Najwyższy wskazał, iż podstawowe znaczenie ma cel i charakter regulacji prawnej zawartej w art. 54 ust. 5 i 6 wskazanej ustawy. Przewidziano w niej zakaz dokonywania czynności prawnych prowadzących do zmiany wierzyciela s.p.z.o.z. bez zgody podmiotu tworzącego i to w interesie ogólnym, a nie tylko w interesie samej jednostki leczniczej. Świadczą o tym wskazane w ustawie przesłanki udzielenia (odmowy) wyrażenia zgody (konieczność zapewnienia ciągłości udzielenia świadczeń zdrowotnych, analiza finansowa i wynik finansowy s.p.z.o.z. za rok poprzedni), czas udzielenia zgody (ex ante, nie ex post), procedura jej udzielania (opinia kierownika s.p.z.o.z., tym samym też możliwość selekcji ewentualnych poręczycieli), a także przyznanie legitymacji czynnej podmiotowi tworzącemu w procesie o stwierdzenie nieważności czynności prowadzącej do zmiany wierzyciela. Zgoda podmiotu tworzącego stanowi tu niewątpliwie wyraz wstępnej kontroli finansowej s.p.z.o.z. i możliwości sprawnego wykonywania usług medycznych przez te podmioty, a nie tylko zwykłą, formalno-prawną przesłankę skuteczności czynności prawnej wierzyciela s.p.z.o.z. Reglamentacyjny charakter omawianej regulacji potwierdza także przyjęcie kategorycznej sankcji w postaci nieważności czynności prawnej, dokonanej bez zgody podmiotu tworzącego. Art. 54 ust. 6 ustawy mówi o każdej czynności prawnej mającej na celu zmianę wierzyciela. Celem ustawodawcy była zatem eliminacja każdej sytuacji w której w wyniku określonej czynności prawnej pojawi się nowy (inny) wierzyciel

s.p.z.o.z., dochodzący należności wynikającej z pierwotnie zawartej umowy. Sąd Najwyższy argumentował nadto, iż należy także brać pod uwagę ratio legis art. 54 ust. 5 i 6 ustawy. Przepis ten ma zapobiec narastaniu zadłużenia poszczególnych s.p.z.o.z., co stanowi z reguły efekt komercyjnego obrotu wierzytelnościami niezależnie od przyjętej in concreto formuły prawnej takiego obrotu i etapu uzyskiwania wspomnianego efektu (np. bezpośrednio - po dokonaniu cesji wierzytelności, zawarcia umowy faktoringowej lub tylko pośrednio - w wyniku zawarcia umowy poręczenia i po jej wykonaniu uzyskanie przez poręczyciela prawnego statusu subrogowanego wierzyciela s.p.z.o.z.). Zakłady opieki zdrowotnej mają bowiem do spełnienia funkcje lecznicze w interesie ogólnym, a ich uczestniczenie w obrocie prawnym (zawieranie umów dostawy, sprzedaży sprzętu medycznego, korzystania z usług innych podmiotów) powinny sprzyjać niezakłóconemu wypełnianiu tych funkcji.

Powyżej wskazane stanowisko zostało zaakceptowane oraz rozwinięte w najnowszym orzecznictwie Sądu Najwyższego. I tak, w wyroku z dnia 9 stycznia 2015 r. w sprawie o sygn. akt V CSK 111/14 Sąd Najwyższy dodatkowo wskazał, że kategoria „czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela samodzielnego publicznego z.o.z.”, przyjęta w art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej, nie jest pojęciem dogmatyczno - prawnym, którym m.in. posługuje się doktryna prawa cywilnego. Jest to formuła przyjęta przez ustawodawcę jedynie na użytek ustawy o działalności leczniczej w intencji objęcia nią wielu przypadków zmiany wierzyciela. Nie można zatem zakładać, że chodzi tu o jakiś wyczerpujący katalog takich czynności prawnych, ograniczony jedynie do przelewu wierzytelności (w jego różnych wariantach, m.in. w wariacie powierniczym), instytucji zbliżonych do przelewu (np. indosu wekslowego) lub nawiązujących do konstrukcji przelewu (np. różnych form faktoringu). Zamierzeniem ustawodawcy nie było na pewno budowanie zamkniętego katalogu czynności wspomnianych w art. 54 ust. 5 ustawy przy założeniu, że obejmuje on jedynie takie czynności prawne, w którym zmiana podmiotu uprawnionego (wierzyciela) stanowiłaby niezbędny element konstrukcyjny danej czynności (np. właśnie cesja, indos wekslowy, faktoring, forfaiting). Chodziło raczej o ogólne wskazanie na takie czynności prawne z punktu widzenia ich jurydycznego celu, przewidywanego przez strony czynności, niezależnie od samych etapów jego osiągnięcia. Nie ma tu zatem znaczenia sama dogmatyczno - prawna konstrukcja tych czynności i typowa dla nich funkcja prawna. Innymi słowy, ustawodawca na pewno zmierzał do wyeliminowania takiej sytuacji, w której w wyniku dokonania określonej czynności prawnej (niekoniecznie tylko między wierzycielem z.o.z. i osobą trzecią) pojawi się nowy wierzyciel z.o.z., dochodzący należności wynikającej z pierwotnie zawartej umowy.

W świetle jednolitej i ugruntowanej linii orzeczniczej nie ulega wątpliwości, że zawarta przez spółkę (...) z wierzycielem pozwanego szpitala umowa z dnia 29 czerwca 2012 roku miała na celu zmianę wierzyciela zarówno w rozumieniu poprzedniego art. 53 ust. 6 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, jak i w rozumieniu obecnego art. 54 ust. 5 ustawy o działalności leczniczej i wymagała zgody podmiotu założycielskiego. Zmiana taka oczywiście nastąpiła w wyniku zaktualizowania się skutków prawnych subrogacji (art. 518 § 1 k.c.).

Na marginesie, należy zauważyć, że u podstaw udzielenia poręczenia leży, oczywiście, stworzenie przede wszystkim stanu zabezpieczenia. Ustalenia faktyczne dokonane w danej sprawie wskazują na komercyjny charakter standardowych „umów o współpracy w zakresie zarządzania płynnością” i jednocześnie na inne (dalsze) jeszcze cele ekonomiczno-prawne powiązane z poręczeniem strony powodowej. Poręczenie obejmujące zobowiązania s.p.z.o.z. udzielane było przez przedsiębiorcę działającego na tzw. rynku wierzytelności, odpłatnie, odsetki za opóźnienie ze spłaceniem należności subrogacyjnej stanowią dodatkowy dochód poręczyciela, a poręczeniem obejmowano zawsze tzw. pewne wierzytelności (m.in. bezsporne, nieprzedawnione, nieobciążone żadnym prawem, nieobjęte żadnym postępowaniem upadłościowym i egzekucyjnym). Jeżeli jeszcze weźmie się pod uwagę i to, że poręczeniem nie są obejmowane wierzytelności s.p.z.o.z., które „nie są w jakikolwiek sposób obciążone na podstawie przepisów prawa lub postanowień jakiegokolwiek umowy, nie są również one objęte postępowaniem naprawczym, upadłościowym ani bankowym postępowaniem ugodowym, nie są też przedmiotem egzekucji komorniczej lub administracyjnej, a także nie podlegają potrąceniu ani innym zarzutom dopuszczalnym do podniesienia przez dłużnika w chwili udzielenia poręczenia, ani też nie podlegają zajęciu w trybie właściwych przepisów” (§ 1 pkt 7 „umowy o współpracę”, k. 28, 29), to nie ma wątpliwości co do tego, iż poręczyciel - przedsiębiorca liczył przede wszystkim na nabycie spłaconej wierzytelności (art. 518 § 1 pkt 1 k.c.) i nie był zainteresowany podejmowaniem żadnej obrony przed roszczeniem

zgłoszonym przez wierzyciela s.p.z.o.z. (art. 883 k.c.), a nabytą w wyniku spłaty wierzytelność (art. 518 § 2 k.c.) mógł taktować jako określoną inwestycję kapitałową. Oznacza to, że poręczenie takiego przedsiębiorcy udzielone zostało przede wszystkim w interesie ekonomicznym poręczyciela, zmierzającego do uzyskania prawnego statusu wierzyciela wobec s.p.z.o.z. na podstawie przepisów o subrogacji. Zasadniczy, typowy cel poręczenia w postaci stworzenia stanu zabezpieczenia dla wierzyciela s.p.z.o.z. schodzi tu wyraźnie na plan dalszy. Takiej „komercjalizacji” poręczenia sprzyja dodatkowo obecna konstrukcja umowy poręczenia, która nie wymaga zgody dłużnika głównego (s.p.z.o.z.) dla skuteczności tej umowy, mogłaby być ona zawarta nawet wbrew woli tego dłużnika.

W konsekwencji należy stwierdzić, że nieważne jest poręczenie udzielone za zobowiązania zakładu opieki zdrowotnej bez wymaganej zgody podmiotu tworzącego tego zakładu (art. 54 art. 5 ustawy o działalności leczniczej). Poręczenie takie może bowiem należeć do grupy „czynności prawnych mających na celu zmianę wierzyciela” w rozumieniu tego przepisu.

Reasumując, skoro (...) jako fachowy i wyspecjalizowany podmiot w zakresie obrotu wierzytelnościami zaniechał pozyskania zgody ze strony organu założycielskiego, który utworzył Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Wojewódzki Szpital (...) w R., to przyjąć należy, że doszło do naruszenia przepisów o charakterze bezwzględnie obowiązującym, co całkowicie przekreślało skuteczność i ważność dokonanej czynności prawnej.

Tym samym zarzut apelującego naruszenia przez Sąd Rejonowy art. 54 ust. 5 i 6 ustawy o działalności leczniczej jest nietrafny. W konsekwencji, wobec bezzasadności ww. zarzutu pozostałe zarzuty apelacji stały się bezprzedmiotowe, zatem dokonanie ich oceny jest niecelowe.

W tym miejscu wskazać należy, iż Sąd Rejonowy w niniejszej sprawie nie był zobowiązany do zasądzenia dochodzonego roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia, który to przepis (zdaniem skarżącego) stanowił alternatywną podstawę prawną do zasądzenia dochodzonej pozwem kwoty pieniężnej. Skarżący nie zauważa bowiem, że w zaistniałym stanie ewentualne roszczenia z tytułu bezpodstawnego wzbogacenia (nienależnego świadczenia) kierować może co najwyżej do kontrahenta umowy gwarancyjnej, nie zaś względem pozwanego.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy oddalił apelację na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono w punkcie 2. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu. Na koszty poniesione przez pozwanego w tym postępowaniu złożyło się jedynie wynagrodzenie jego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, którego wysokość ustalono na podstawie § 2 ust. 1 i 2, § 6 pkt 1 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013.490 j.t. ze zm.)